

47

чатлението, което думите му бяха произвели на младежа.

Но по лицето на княза не можеше нищо да се прочете.

- Разбира се, - добави малко неуверено василевсът - ти пак ще бъдеш охраняван, поне в първите времена. Докато се убедим, че си свикнал с нас и докато докажеш, че обичаш новото си отечество. Е, добре. Приемаш ли, драги сине?

Иваница мълчеше. Той бързо пресмяташе всички изгоди и опасности, които представляше за него това предложение. След това бавно и спокойно каза:

- Съжалявам. Не мога да приема.

Василевсът потрепера като хищен звяр. Този варварин смееше да отказва? Нему? На императора? Но се сдържа.

- Защо, драги княже? От какво се боиш?

Иваница отвърна просто и искрено.

- Аз имам само едно отечество. В деня, когато се убедя, че само аз преца на братята си да подновят борбата - в този ден няма да бъда жив.

Василевсът се замисли. Не, с това момче не можеше нищо да се почне. Изтръгна от заплахата му. Защото знаеше добре, че само Иваница спира Търновските владетели да се спуснат от своите ^инепрестъпни скали и планински клисури, за да пометат като бич божий, тракийските земи на Визанс. Трябваше да се пази момчето. Добре да се бди над живота му, над здравето му.

- Помисли си още. Когато решиш нещо, съобщи ми.

Иваница се усмихна и василевсът разбра, че никога момчето няма да измени решението си. И с тежка въздишка на тревога и недоволство, той се оттегли, придружен от чернокодрия си брат.

На другия ден внезапно слънцето разпръсна мрачните си облаци и обсира с радостни топли ласки огромната ²митрополия. Сякаш искаше в тия последни дни ³пред зимата, да ³рададе с пълни